

ролята на Ст. Караджата. Тукъ въ Севлиево, като офицеръ, той остави добри спомени между насъ севлиевскитъ граждани. И сега, когато стане въпросъ за представление, всѣки си спомня за покойника, че е игралъ много добре.

Отъ тукъ нататъкъ работата за даване представления премина въ ржцетъ на съвсемъ младата интелигенция. И въ 1884 г. ученицитъ-севлиевци, отъ Габровската гимназия, като се върнаха презъ ваканцията въ града, се заловиха и съ голѣмъ трудъ и съ голѣми усилия приготвиха пиесата „Иванко убиецътъ на Асѣна“. Тукъ най-голѣмата мъжнотия се срещна въ раздаването на женскитъ роли, защото тогавашнитъ учителки не приемаха да взематъ участие съ ученицитъ отъ Габровската гимназия. Най-сетне се реши да се раздадатъ така ролитъ: Мария — Асѣнова дъщеря, се даде на сега покойникъ Д-ръ Н. Дуневъ; Тодорка — Иванкова дъщеря, на покойния генералъ Ст. Нерѣзовъ; баба Кера — на покойника Петю Мустаковъ; за другитъ роли не се срѣщаха мъжнотии. Пригответи се пиесата и се обяви денътъ за даване представление. Може-би сега ще се види чудно, ако кажа, че всички мѣста се продадоха и много хора приеха да стоятъ прави, само и само да влѣзатъ въ театралната зала. Пиесата се свърши много сполучливо съ плачъ за Царъ Асѣна и омраза къмъ Иванко. По-сетне се дадоха пиеситъ: „Неправилно признатъ за лудъ“, „По неволя докторъ“, „Червенитъ панталони“ и др. Всички тѣзи представления сж давани за въ полза на паметника, който днесъ краси града и за който странницитъ, които спиратъ предъ него, запитватъ въ честъ на когото е направенъ. Паметникътъ по формата си и по положение на фигурата, поставена отгоре съ тржба и вънецъ въ ржце, изразява „Идеалътъ на България“. Той се построи съ помощта на много хора, но по настояването и грижата на тогавашното опълченско дружество „Левъ“ и въ честъ на обесенитъ презъ 1876 г. въстаници. Всички тѣзи представления сж давани въ старото „х. Стояново“ училище, което и днесъ съществува въ града ни и което е строено презъ 1844 г. Театърътъ се освѣтляваше съ свѣщици по стеницъ и единъ голѣмъ фенертъ.

Дълго време следъ това не се даваха представления. И отъ 1887 г., когато учителскиятъ персоналъ въ града стана повече отъ севлиевци, които се завърнаха отъ разни училища, образуваха една свободна театрална труппа. Почна се даване на представления и то сега вече въ зданието на смѣсената прогимназия въ долния салонъ; за доказателство на това и днесъ още висятъ макаритъ, които служеха за вдигане и спускане на завесата. Тукъ се дадоха пиеситъ: „Кулата Нелъ“, „Отело“, „Хубава Сидона“, „Кою Войвода“, „Ревизоръ“, „Руска“, „Михалаки Чорбалжи“ и др.

Съ тоя салонъ ние си служихме до 1894 г. Презъ това време се възобнови и читалището „Развитие“, което за негово щастие или нещастие, често промѣняше името си, до-